

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **E. H.**
bytem V H. 12, X Z.
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1056/40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2017, č. j. KUOK 29261/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 12. 10. 2015, č. j. SMOL/217828/2015/OARMV/PZP/ Sla.

2. Tímto rozhodnutím magistrátu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 20. 5. 2015 v 15.22 h v Olomouci na ulici Týnecká ve směru jízdy od nákupního centra Olympia směrem k ulici Přerovská řídil motorové vozidlo BMW, RZ X, a byla mu v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, naměřena rychlost jízdy 72 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení 3 km/h mu byla jako nejnižší rychlost jízdy naměřena rychlost 69 km/h. Tím žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 19 km/h a porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.
3. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 600 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku v paušálně stanovené výši 1 000 Kč.
4. Žalobce v **žalobě** namítal, že žalovaný posoudil podané odvolání jako nepřípustné, protože jej učinila osoba, která nebyla účastníkem řízení a která neprokázala zmocnění účastníka řízení zastupovat. Žalovaný tak usoudil na základě toho, že odvolání podal pan Z. S.. Ten sice ještě před podáním odvolání v řízení předložil substituční plnou moc od tehdejší zmocněnkyně žalobce, k udělení substituční plné moci však tehdejší zmocněnkyně žalobce neměla od žalobce svolení (v plné moci absentovala tzv. substituční doložka). Tato zmocněnkyně v době podání odvolání již nebyla zmocněnkyní žalobce, neboť s předstihem své zmocnění zrušila. Pan Z. S. proto nebyl oprávněn podat odvolání na základě substitučního zmocnění. Tato skutečnost není mezi stranami sporná.
5. Žalobce však namítal, že pokud odvolání podala osoba, která nebyla účastníkem řízení a ani neprokázala, že je zmocněncem žalobce, měly správní orgány postupovat tak, že tuto osobu (pana Z. S.) vyzvaly k tomu, aby odstranil pochybnosti o tom, zda je oprávněn odvolání podat či nikoli.
6. Odvolání je totiž podáním, které pokud nemá požadované náležitosti, splňuje podmínky § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a správní orgán byl povinen podateli pomoci nedostatky odstranit, nebo ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu.
7. Pokud by správní orgány postupovaly podle zákona a pana Z. S. vyzvaly k odstranění pochybností o tom, zda byl oprávněn podat odvolání, byla by tato pochybnost odstraněna ve stanovené lhůtě.
8. Žalovaný ani magistrát však takto nepostupovaly a k podanému odvolání nejprve vůbec nepřihlížely. Následně (po podání žaloby podle § 79 s. ř. s.) žalovaný sice začal být činný, nicméně vadu odvolání spočívající v pochybnosti o oprávnění pana Z. S. k podání odvolání se ani nepokusil odstranit. Jeho závěr o tom, že odvolání podala neoprávněná osoba, byl proto předčasný, což lze dovodit např. z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 10. 2015, č. j. 62 A 131/2015–36.
9. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** považoval argumentaci žalobce za zavádějící, a to z následujících důvodů. Správní orgán nejprve zkoumá (posuzuje), zda bylo odvolání podáno včas a oprávněnou osobou. Teprve pokud jsou splněny tyto podmínky, správní orgán posuzuje náležitosti odvolání (podání), tedy zda splňuje náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a pokud ne, postupuje podle § 82 odst. 2 správního řádu, tedy

usnesením vyzve podatele, aby uvedl, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

10. V daném případě však substituční plná moc udělená Z. S. byla udělena osobou (paní K. C.), která však k tomu nebyla žalobcem zmocněna. Za daného stavu tedy nebylo možno obsah substituční plné moci dodatečně zhojit. Z uvedeného je zřejmé, že žalobcem citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně na nyní posuzovaný případ nedopadá.
11. Nad rámec uvedeného žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že se v daném případě jedná o snahu zpochybnit doručení rozhodnutí s cílem dosáhnout uplynutí lhůty pro projednání přestupku, tedy zcela zřejmě jde o zneužití práva, což lze dovodit i z osob vystupujících jako obecní zmocněnci, které využívají obdobné taktiky i v dalších řízeních.
12. Žalovaný byl názoru, že pokud došlo ke zkrácení práv žalobce, tak pouze procesní strategií obecných zmocněnců. Žalovaný byl přesvědčen, že postupoval zcela v souladu se správním řádem a navrhl zamítnutí žaloby.
13. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 24. 3. 2017.
14. Soud **ze správního spisu** ve vztahu k souzené věci zjistil, že k příkazu ze dne 21. 7. 2015 byla přiložena plná moc, kterou žalobce uděluje zmocnění paní K. C., pro zastupování v řízení označeném sp. zn. magistrátu. Plná moc byla udělena „v rozsahu práv a povinností podle správního řádu“. Žádné další ustanovení plná moc neobsahuje.
15. Z podání ze dne 14. 9. 2015, které zaslala zmocněnkyně K. C. magistrátu, soud zjistil, že tímto podáním zmocněnkyně podala výpověď své plné moci a uvedla, že žalobce již dále nezastupuje a žádala správní orgán, aby jakékoliv písemnosti dále zasílal pouze žalobci, příp. jeho novému zástupci.
16. Toto podání bylo doručeno magistrátu dne 14. 9. 2015.
17. Rozhodnutí o přestupku ze dne 12. 10. 2015 bylo doručeno žalobci poštou v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu.
18. Dne 30. 10. 2015 bylo magistrátu doručeno podání obsahující odvolání proti rozhodnutí magistrátu o přestupku. Toto odvolání podal pan Z. S.. Přílohou podání byla substituční plná moc udělená panu Z. S. paní K. C. dne 15. 9. 2015, kterou dne 15. 9. 2015 podle údajů uvedených v tomto podání pan Z. S. přijal. Substituční plná moc není zmocněnkyní K. C. podepsána. K podání byla jako druhá příloha přiložena plná moc žalobce udělená paní K. C. dne 29. 7. 2015 (citovaná výše), avšak v tomto případě zde chyběl podpis paní K. C..
19. Popsané podání, včetně příloh, bylo ve stejné podobě doručeno magistrátu opětovně dne 3. 11. 2015, a to datovou zprávou.
20. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 3. 2017 bylo odvolání žalobce zamítnuto jako nepřipustné. Odvolání bylo podáno emailem dne 30. 10. 2015 a následně doplněno podáním prostřednictvím datové schránky dne 3. 11. 2015. Žalovaný se o podaném odvolání dozvěděl až z opatření Ministerstva dopravy proti nečinnosti ze dne 30. 1. 2017, neboť mu magistrát spis v rozporu s § 88 odst. 1 správního řádu nepředal. Ministerstvo přikázalo žalovanému rozhodnout o odvolání do 15 dnů. Magistrát předal odvolání se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

spisem žalovanému teprve až dne 17. 3. 2017, neboť neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí v rámci autoremedury podle § 87 správního řádu.

21. Žalovaný po posouzení podaného odvolání a související spisové dokumentace shledal, že odvolání bylo podáno osobou, která k tomu nebyla oprávněna. Na základě listiny ze dne 29. 7. 2015 udělil žalobce plnou moc k zastupování paní K. C. v celém řízení vedeném v dané věci. Dne 14. 9. 2015 byla prostřednictvím datové schránky doručena magistrátu listina, ze které vyplývala, že zmocněnkyně podává ve věci přestupku žalobce výpověď své plné moci a uvedla, že žalobce již dále nezastupuje a žádala správní orgán, aby jakékoliv písemnosti zasílal pouze žalobci, příp. jeho novému zástupci.
22. Přílohou odvolání byla naskenovaná plná moc udělená zmocněnkyní a substituční plná moc ze dne 15. 9. 2015, podle které zmocněnkyně udělila ve věci řízení o přestupku žalobce substituční plnou moc panu Z. S.. Listina, která je datována ke dni 15. 9. 2015, obsahuje pouze podpis substitučního zmocněnce, který plnou moc přijal v plném rozsahu. Problematiku tzv. substituce upravuje § 33 odst. 3 správního řádu. Ten stanoví, že zmocněnec může udělit plnou moc jiné osobě, aby místo něho za účastníka řízení jednala jen je-li v plné moci výslovně uvedeno, že tak může učinit, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Původní plná moc udělená žalobcem zmocněnkyni s možností substituce nepočítala, a proto substituční zmocnění pana Z. S. nemá vůči správnímu orgánu právní účinky. Pan Z. S. tedy nemohl jménem žalobce účinně podat odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Podle § 81 odst. 1 správního řádu totiž odvolání proti rozhodnutí může podat pouze účastník řízení.
23. Odvolání podané panem Z. S. bylo posouzeno jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť nebylo podáno účastníkem řízení ani jeho zástupcem. Žalovaný neshledal ani žádné důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.
24. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
25. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 5 As 107/2013–38, první tučně zvýrazněná část, je rozsah soudního přezkumu vymezen v daném případě pouze na přípustnost odvolání.
26. Dle § 37 odst. 3 správního řádu „[n]emá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“. Správní řád v citovaných dvou ustanoveních upravuje obsahové náležitosti podání (nikoliv formu podání) a stanoví postup pro případ nedostatků náležitostí podání nebo tzv. jiných vad podání (těmi jsou např. vnitřní rozpory podání, nebo neprokázání zastoupení v případě, kdy podání činí osoba označená v něm za zástupce účastníka).
27. Mezi účastníky řízení není sporné, že paní K. C. nebyla ode dne 14. 9. 2015 zmocněnkyní žalobce a že plná moc udělená žalobcem této zmocněnkyni neobsahovala možnost udělit plnou moc další osobě.
28. Spornou právní otázkou je pouze to, zda byl správní orgán povinen vyzvat zmocněnce Z. S. k doplnění odvolání.
29. Podle soudu v daném případě nebylo co doplňovat, projevy vůle byly jasné a srozumitelné. Žalobce v plné moci zmocněnkyni nestanovil možnost, aby mohla být zastoupena jiným zmocněncem. Plná moc nebyla ani nijak doplňována. Ostatně, ani sám žalobce ve

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

správním či soudním řízení netvrdil opak; o této otázce není tedy sporu. Zmocněnkyně K. C. vypověděla plnou moc a výpověď doručila magistrátu dne 14. 9. 2015. Od tohoto okamžiku nebylo její zmocnění účinné už ani vůči magistrátu. Ani v tomto směru žalobce ničeho nenamítal a o této skutkové otázce panuje shoda. To mimo jiné znamená, že bez nového zmocnění nemohla od tohoto okamžiku zmocněnkyně udělit substituční plnou moc. Existence další plné moci žalobce netvrdil.

30. Sporů není ani o tom, že pan Z. S. žádné zmocnění neměl jak od žalobce samotného, tak od jmenované zmocněnkyně, která je v substituční plné moci ze dne 15. 9. 2015 uvedena jako zmocnitel pana Z. S.. Opak nebyl ve správním ani v soudním řízení správním prokázán.
31. Za daného skutkového stavu bylo zahájeno řízení o odvolání, avšak nepanovaly pochybnosti o udělení a ukončení zmocnění obou jmenovaných zmocněnců. Proto bylo na žalovaném, aby vyslovil právní závěr o existenci zmocnění a podle toho ukončil řízení zákonem předvídaným způsobem, což se stalo. Soud se se závěry žalovaného ztotožnil.
32. Z uvedeného plyne závěr, že správní orgán neměl povinnost vyzývat podatele odvolání k doplnění oprávnění odvolání podatele, neboť neměl co vyjasňovat. Účinky plné moci udělené zmocněnkyni K. C. zanikly dne 14. 9. 2015 a dne 15. 9. 2015 již ani nemohla účinně substituční plnou moc udělit. To, že by existovalo její další, nové zmocnění, žalobce v žalobě netvrdí, ani to nikdo netvrdil ve správním řízení. Nadto výpověď plné moci zaslala zmocněnkyně magistrátu sama.
33. Rovněž nejsou pochybnosti za daného stavu o tom, že tzv. substituční plná moc panu Z. S. byla údajně „udělena až dne 15. 9. 2015“, jak vyplývá z data uvedeného na této plné moci. Opak nebyl prokázán.
34. V daném případě „nesoulad dat uvedených ve výpovědi plné moci a udělení substituční plné moci“, resp. neexistence jiné plné moci ve věci, nebyly dle prokazaného skutkového stavu vadou odvolání, kterou by bylo nutné odstraňovat postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu, jak se mylně domnívá žalobce. Sám žalobce o žádném omylu či nedopatření v žalobě nehovoří, ani tuto skutečnost nijak nedokládá, ani nebyla tvrzena a prokazována ve správním řízení.
35. Nutno podotknout, že žalobce byl zastoupen osobami, které nejsou úplnými právními laiky, ale zastupují obviněné z přestupků opakovaně, a to v mnoha případech, takže na ně lze klást vyšší nároky při zastupování.
36. Právní závěr vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 10. 2015, č. j. 62 A 131/2015-36, na daný případ nedopadá. Brněnský magistrát vyzval k doplnění chybějící plné moci žalobce namísto podatele odporu – zmocněnce, šlo tedy o zcela jiný skutkový stav a jiné z něj vyplývající právní otázky o následném procesním postupu.
37. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 11. července 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně